

Literární soutěž

Z Varny do Krakova

Eliška Pechancová

Pro můj první výměnný pobyt v rámci programu Erasmus+ jsem se rozhodla odcestovat do Bulharska. Proč Bulharsko a konkrétně Varna? Moje vize byla jasná – odjet někam, kde je moře, a to především v době, kdy jsme nevěděli, jak dlouho bude celý svět v důsledku pandemie nadále vzhůru nohama. Navíc, kdo by se nechtěl vrátit začátkem léta už s plným bronzem a hromadou zážitků? Samotný let s přestupem v Sofii byl pro mě velká zkouška, jak se sama zvládnou dopravit do cizí země, kde nevím, co mě čeká. Když vzpomínám na ty první dny, ještě než začala škola, musím se sama sobě smát. S ranním probuzením na kolejích, které by u nás v Česku byly považovány za nějakou pofidérní ubytovnu pro řemeslníky, jsem si uvědomila, že mě čeká první návštěva nedalekého Lidlu, abych si nakoupila nějaké jídlo a vodu, protože jsem se bála pít lokální. Po asi dvou hodinách přesvědčování sama sebe, že to dokážu, jsem vyrazila do ulic. Cesta popravdě trvala asi sedm minut, ale pro mě to v tu chvíli bylo jako sedm minut hrůzy. Každou chvíli jsem čekala, že na mě někdo skočí, okrade mě nebo hůř. Stále jsem se otáčela jako nějaký blázen, který je spíš hledanou osobou než případnou obětí. Postupem času jsem samozřejmě zjišťovala, že moje obavy byly přemrštěné. Voda je nezávadná a to, že se v Bulharsku skoro nikdo neusmívá, pro mě neznamená možnou smrt, ale společenskou nespokojenost ze strany místních, kterou potvrzuje i index štěstí, pokud se podíváme na srovnání členských států EU. Semestr začal na moje narozeniny, což mě z nějakého důvodu dělalo ještě nervóznější, ale nakonec jsem to zvládla, i když s nějakým ranním bohlavem...

Po uplynutí prvních týdnů pak přirozeně přišla fáze, kdy si člověk začne zužovat svůj okruh lidí na menší. Já jsem poznala skvělé lidi především z Polska, se kterými jsem trávila většinu času. Nejenom že mi byla sympatická jejich mentalita, která nám je pochopitelně bližší než smýšlení například Španělů, ale zamilovala jsem si taky polštinu. Nakonec jsem vůbec nečekala, že benefitem výměnného pobytu nebude pouze zdokonalování se v anglickém jazyce, ale i učení se novému jazyku, a to polskému. Do té doby totiž pro mě zněl spíš jako opařený jazyk čajem nežli zvučné šišlání, kterému dnes lépe rozumím a mám ho tak ráda.

Zkušenosti, skvělé společné zážitky z našich výletů, ať už po Bulharsku, nebo i mimo něj, mi daly impuls jet na studium do zahraničí ještě jednou, a to do Polska. Proto jsem se na zimní semestr 2023 přihlásila na univerzitu v Krakově prostřednictvím programu CEEPUS. Často dostávám otázku, jak bych tyto pobyty porovнала, kde se mi líbilo více apod. Z mého oplývání Polska vám bude asi jasné, že řeknu Krakov a ano, máte pravdu. Jsem moc vděčná za obě příležitosti, ale přece jen můj Erasmus velmi ovlivnila pandemie, kdy vše bylo online a celkově to bylo takové bezčasí naplněné zvláštními pocity a obavami. Na druhou stranu i to jsou zkušenosti, které mě jako člověka posunuly dál a především blíž k poznání sama sebe, což jsem posléze zužitkovala na mobilitě CEEPUS.

Řada možností, které v dnešní době studenti mají, jsou bezesporu k nezaplacení. Teď mluvím asi trochu jako moje babička, ale každopádně je to tak. Co mi totiž oba programy daly? Kamarády po celé Evropě a hlavně silná přátelství, která přetrvávají i přes značné množství kilometrů, jež nás od sebe dělí. Vazby tak pevné, které vás zavedou až třeba na svatbu do Bosny a Hercegoviny nebo na prodloužený víkend do Varšavy za koncertem polského rappera. Tím vším chci říct, že výměnné pobyty netrvají jako milníky v akademickém roce, nelze je rozlišit na letní nebo zimní semestr, kdy jste na mobilitě byli. Lze pouze rozlišit, co vám daly a uvědomit si, jak vás jako člověka ovlivnily i v budoucnosti – vaše směřování v životě nebo věčná přátelství.